

De
Afstammelingen

De
Afstammelingen

Iris Welvaart

Schrijver: Iris Welvaart
Coverontwerp: Iris Welvaart
ISBN: 9789464925500
© Iris Welvaart

Voorwoord

Hebben jullie weleens gehoord van mysterieuze voorvallen, die nooit zijn opgelost? Verhalen die in je achterhoofd blijven hangen. Je gaat verder met je leven en hoopt dat er in de toekomst nog iets over te horen zal zijn in het nieuws. Na verloop van tijd vervagen de herinneringen, maar ze zullen nooit helemaal verdwijnen. Vaak blijft het bij die eerste, intrigerende berichten en zal er geen oplossing worden gevonden. Neem bijvoorbeeld de smalle schachten in de piramide van Cheops (al is hier niet slechts één bericht over verschenen), die zo nauw zijn dat mensen er niet doorheen kunnen. Twee van die gangen leiden naar een deur, waarvan er tot op heden één nooit verder verkend is. Of er is in ieder geval niets – naar mijn weten – over naar buiten gebracht. Wat zou er achter die deur zijn? En waarom heeft Cheops deze schachten laten bouwen?

Een ander voorbeeld is een verhaal dat mijn oma mij ooit verteld heeft. Het speelt zich af aan de kust van Nederland, tijdens de Tweede Wereldoorlog. Ik moet helaas toegeven dat ik me het hele verhaal niet meer herinner. Dit is wat ik nog weet: mijn oma zag ooit een vliegtuig laag overvliegen, dat kort daarna in de zee stortte. Volgens haar werd er nooit een reddingsoperatie opgezet, en werd er nooit melding gemaakt van een vliegtuig dat voor de Nederlandse kust in zee was gestort. Mijn nieuwsgierigheid is gewekt. Was het een vijandig vliegtuig? Er waren voor zover ik weet geen gevechten gaande op dat moment. Kon de piloot geen noodsignaal verzenden? Was dit het enige vliegtuig dat daar op dat moment vloog, en waren er geen bondgenoten die het neerstorten hebben waargenomen? Mijn oma is er helaas niet meer om deze vragen te beantwoorden.

Mijn punt hierbij is dat er veel zaken in de wereld gebeuren waar we, misschien na uitgebreid onderzoek, een verklaring voor kunnen geven. Maar er zijn ook veel zaken waar geen verklaring voor is. Niet in dit tijdperk. Veel van deze zaken worden in een archief gestopt, misschien met het idee om ze later – als we wellicht andere middelen hebben om ze verder te onderzoeken – nog eens te bekijken. Meestal worden ze vergeten en wordt er nooit meer naar omgekeken. In sommige gevallen vindt men het, lijkt het, niet de moeite waard om er nog meer aandacht aan te besteden.

Het verhaal in dit boek is fictie, maar veel zaken in dit boek zijn op feiten gebaseerd.

Ik hoop dat jullie het kunnen waarderen, en ik hoop dat je jezelf kunt verliezen in het verhaal, zoals ik dat kan bij menig ander boek.

Hoofdstuk 1

Deel 1: De Zoektocht

“Ik moet vanavond op tijd weg,” zei Serena tegen Nicky, haar assistente, terwijl ze de laatste artefacten opruimde in de la. “Mijn vader is in de stad en hij wil met me uit eten, nog voor mijn verjaardag.” Wat een half jaar geleden was, dacht ze een beetje verontwaardigd, waarom zou hij nu ineens contact opnemen? Ze was best benieuwd naar de werkelijke reden van deze toenadering. “Je vader is een heel lieve man, maar hij heeft geen zitvlees,” zei haar moeder altijd. Hij was altijd onderweg en leek nergens zijn rust te kunnen vinden. Er ging soms een heel jaar voorbij zonder dat Serena iets van hem hoorde. Hij was natuurlijk ook archeoloog en moest vaak weg voor zijn werk, maar hij was altijd aan het dwalen. De laatste tijd leek het nog erger te zijn dan anders. Vaak was hij dan niet bereikbaar, zelfs niet voor zijn baas. Maar na dertig jaar had hij ook wel door hoe haar vader in elkaar stak. In de loop der tijd waren ze zelfs goede vrienden geworden, hij had een zwak voor haar vader. Bij elke andere baas was haar vader al lang de laan uit gevlogen.

Ze pakte haar tas van de stoel en haar jas van de kapstok en zwaaide naar Nicky, voordat ze de deur van haar kantoor achter zich dicht trok en het World Museum in Liverpool verliet. Terwijl ze naar huis reed om zich op te frissen, bedacht ze dat ze morgen weer een afspraak bij haar eigen baas had om het nog eens over haar laatste ontdekking te hebben. Max heeft heel veel aan zijn hoofd de laatste tijd, maar dat is nog geen reden om mij elke keer met een smoesje af te schepen, dacht ze gepikeerd. Op het moment dat Serena ontdekte dat een artefact, gevonden in Teotihuacán in Mexico, verbazingwekkende overeenkomsten vertoonde met artefacten gevonden in Gizeh in Egypte, had ze geprobeerd

een gesprek met hem te regelen. Een afspraak zou zo geregeld moeten zijn, maar het kwam er maar niet van. Hij blijft het maar vooruitschuiven, dacht Serena, het is gewoon frustrerend!

Ze parkeerde de auto voor de deur van haar flatje en nam de trap naar de derde verdieping met twee treden tegelijk. Binnen gooide ze haar jas op een stoel en de sleutels op de bar om vervolgens gauw in de slaapkamer haar kleding voor de avond uit te zoeken en onder de douche te springen. Ze liet het warme water haar spieren wat ontspannen en bedacht dat ze zo moe was dat het bed eigenlijk een veel aantrekkelijker vooruitzicht was dan het restaurant. Ze moest er maar het beste van maken en hopen dat de avond gauw voorbij was.

Een uur later stond ze opgefrist voor het restaurant van haar vaders keuze: 'Heaven'. Waar de naam vandaan kwam wist ze niet, want het eten smaakte volgens haar helemaal niet 'hemels'. Er stond veel vlees op het menu, dat het liefst zo vet mogelijk werd geserveerd.

Haar vader zat al aan een tafeltje toen ze binnenkwam en wenkte haar met een vrolijke glimlach op zijn gezicht. Hij was niets veranderd en zag er nog net zo slonzig uit als een jaar geleden. Hij begroette Serena met een kus op haar wang en ze rook zijn bekende vertrouwde geur van stof en eau de toilette.

"Dag meisje, hoe is het met je?" vroeg hij, terwijl hij zich weer liet zakken op zijn stoel.

"Goed hoor," mompelde Serena, terwijl ze haar stoel naar achteren trok en ging zitten. "Ik heb het nogal druk op het werk."

"Ben je nog steeds werkzaam als conservatrice in het World Museum?"

"Ja, nog steeds pa!" Daar gaan we weer, dacht Serena. Alsof hij haar gedachten kon lezen, zei hij: "Heb je nog weleens

gekeken naar die functie die ik je vorig jaar aangeboden heb, je weet wel, die in Turkije?"

Serena slaakte een diepe zucht. "Nee pap, dat wil ik niet! Ik ben gelukkig in mijn huidige baan."

Haar vader wierp allebei zijn handen in de lucht en lachte. "Oké, oké, rustig maar schat, ik wilde je niet boos maken." Hij keek haar geheimzinnig vanonder zijn borstelige wenkbrauwen aan. "Ik heb je iets interessants te vertellen, maar laten we eerst even bestellen." Hij keek de serveerster aan die bij hun tafeltje was komen staan en geduldig wachtte. "Ik wil graag een glas bier van de tap en een grote steak met pepersaus, alsjeblieft." De serveerster schreef het op in haar kladblokje en keek Serena aan.

"Doe mij maar een glas ijsthee en de salade met kaas, alstublieft," zei ze. Dat was het minst vette gerecht dat er op de kaart stond en het was nog wel goed te eten ook. De serveerster liep weg om de bestelling door te geven aan de kok en haar vader zakte weer onderuit op zijn stoel. Hij keek haar een beetje schuin aan, alsof hij aan het bedenken was hoe hij moest beginnen met zijn verhaal.

"Nou, voor de dag er mee pap!" zei Serena.

"Goed dan," verzuchtte hij. "Je weet dat ik afgelopen jaar een nieuwe klus in Egypte heb gehad?"

"Ja, daar was je heel enthousiast over. Je mocht aan een nieuwe opgraving in het Dal der Koninginnen beginnen. Je dacht dat het om een belangrijk graf kon gaan, toch?"

Ze nam het haar vader nog steeds kwalijk dat hij zoveel afwezig was geweest tijdens haar jeugd. Een kind moest immers altijd een vaderfiguur om zich heen hebben. Toch was ze wel heel erg geïnteresseerd in zijn werk. Ze wist dat het hard werken was, veel met je knieën in het zand. Haar vader was vaak heel lang bezig met het schoonmaken van één enkele potscherf, alleen maar om te zorgen dat de vaak eeuwenoude vondsten niet verder beschadigd werden. Soms kwamen er wonderbaarlijke ontdekkingen en prachtige

voorwerpen tevoorschijn. De gedachte dat dit alles zo lang geleden, door mensen die toen leefden, voor het laatst gezien en aangeraakt was en dat zij dit nu weer als eerste mochten aanschouwen, gaf haar een nederig gevoel. Het geduld dat je nodig had in dit werk was echter een van de redenen dat ze niet gecharmeerd was geweest van het beroep 'archeoloog'. De vondsten waren vaak miniem en met veel moeite los gemaakt uit Moeder Aarde. Een van de andere redenen was het feit dat je naast zo'n opgraving ook veel administratief werk moest verrichten. En dan was je als archeoloog ook nog eens veel van huis.

Een jaar geleden had Serena een gelukkige relatie gehad. Ze had er toen niet aan willen denken om lang weg te zijn en haar vriend niet te zien. Helaas was de relatie al lang en breed verbroken. Ze had hem betrappt op het hebben van een 'reservevriendin', zoals hij het zelf zo mooi wist te verwoorden. Alsof het feit dat zij de 'hoofd vriendin' genoemd werd, haar zou overhalen om bij hem te blijven. Nu de relatie voorbij was, voelde ze behoefte om meer van de wereld te gaan zien en het idee van een baan als archeologe begon haar steeds meer te trekken.

Haar aandacht gleed weer terug naar haar vader toen hij verder ging: "Ja, ik ben gevraagd om een bepaalde plek in het Dal der Koninginnen te onderzoeken waar men een urn heeft gevonden. Er bleken aanwijzingen op te staan dat hij aan Nefertiti heeft toebehoord."

Nu was haar vader in zijn element, en hij begon uit te wijden over wie Nefertiti was. Serena liet hem maar, hij werd altijd enthousiast als hij het over zijn werk had en ze vond het fijn om naar hem te luisteren.

Hij vertelde: "Nefertiti was de vrouw van Ketterkoning Achnaton ten tijde van de 18e dynastie in Egypte. Haar graf is nooit gevonden, alhoewel men een tijd gedacht heeft dat ze in een geheime kamer in het graf van Toetanchamon, de bekende zoon van Achnaton en Nefertiti, was bijgezet. Je kunt

je voorstellen dat er nogal wat opwinding ontstond om het idee dat het graf van Nefertiti weleens in de buurt zou kunnen zijn.” Haar vaders ogen begonnen te glimmen zoals ze elke keer deden als hij het over een van zijn opgravingen had. “Het vreemde was dat er in de 18e dynastie eigenlijk nog geen koninginnen werden begraven in het Dal der Koninginnen. De plek was voorbehouden aan prins en prinsessen van koninklijke bloede en voor andere belangrijke personen. Pas vanaf de 19e dynastie ging men hier ook koninginnen begraven. Nu had de urn ook van een belangrijke onderdaan van Nefertiti geweest kunnen zijn, maar de versierselen op de urn deden ons anders vermoeden.”

Van enthousiasme ging haar vader harder praten. Serena was blij dat het druk was die avond en dat hij niet boven het geluid van de andere conversaties uit kwam. Als iemand zou horen dat men vermoedde dat het graf van Nefertiti gevonden was, zou de pers eropaf komen als bijen op honing. “We hebben de plek en het omringende gebied volledig uitgekamd, Serena, maar helaas geen soortgelijke artefacten meer gevonden. Wel een aantal onbeduidende scherven en zelfs wat sieraden, maar die bleken uit het nabijgelegen graf van een dienaar te zijn. Er was in ieder geval niets met Nefertiti’s naam erop.”

Hij stopte even met zijn verhaal omdat op dat moment het eten geserveerd werd. Serena merkte dat ze ongeduldig op de rest van het verhaal wachtte.

Toen het eten voor hun neus stond, ging haar vader weer verder: “We wilden het eigenlijk al opgeven, maar toen herinnerde ik me dat er ooit een farao was die zijn graf onder dat van een ander heeft laten bouwen, zodat deze niet gevonden zou worden door grafrovers. Misschien was dit ook wel het geval met Nefertiti. We zijn direct onder het graf van de dienaar gaan graven, en je zult het niet geloven maar we

hebben er iets gevonden!” Nu begon haar vader veel zachter te praten.

“Vlak bij de zijkant van het bovenliggende graf vonden we een licht aflopende helling. Deze hebben we helemaal naar beneden gevolgd en onderweg hebben we belangrijke aanwijzingen gevonden die aangaven dat we goed zaten. Onderaan was de gang, net als bij het graf van Toetanchamon, afgesloten en verzegeld. Mijn team is daar nu nog bezig met het vrijmaken van de doorgang en het conserveren en archiveren van de verschillende stukken die we in de gang gevonden hebben.” Haar vader liet een pauze in zijn verhaal vallen. Serena moest toegeven dat haar interesse nu echt gewekt was. Gespannen wachtte ze op de rest van het verhaal.

Daar hoefde ze niet lang op te wachten. Haar vader liep over van enthousiasme en hij ging verder: “Ik ben terug naar huis gekomen omdat we iets in de gang gevonden hebben, Serena! Iets wat niets met het graf van Nefertiti te maken heeft, maar een hint is naar een ouder volk. Een volk dat ouder was dan de Egyptenaren en dit volk zou ze alles hebben geleerd wat ze wisten! Een volk dat schijnbaar een hoog ontwikkelde intelligentie bezat. Ergens op de helling lag een kist met papyrussen vol informatie en afbeeldingen. Ik ben van plan de aanwijzingen te volgen en op zoek te gaan naar meer informatie en ik wil uitzoeken wat er met dit volk gebeurd is. Dat zal waarschijnlijk betekenen dat ik naar verschillende plekken op de wereld moet reizen. Wil jij met me mee, Serena? Jouw kennis van oude volken is in dit onderzoek heel belangrijk.”

Dat kwam als een verrassing! Ze twijfelde of ze wel mee wilde gaan. Ergens vond ze het spannend, het klonk heel avontuurlijk! Anderzijds vroeg ze zich af of ze geen spoken zouden achtervolgen, alhoewel ze wist dat er meerdere artefacten gevonden waren die melding maakten van dit

‘oude volk’. Sterker nog, ze dacht zelf twee van die artefacten in het museum te hebben liggen.

“Zeg alsjeblieft niet meteen nee, Serena, denk er even over na!”

Ze wist niet wat ze moest denken en haar vader zag dat. Hij stak zijn hand naar haar uit en zei: “Ik heb een cadeautje voor je, misschien kan ik je hiermee overhalen. Het komt uit het graf van Nefertiti.” Ze nam het aan en toen ze haar hand opende lag daar een zilveren ketting in, met een hanger van ruw bergkristal. “Het is prachtig pap, dankjewel!”

Heel af en toe nam haar vader eens iets mee van de opgravingen die hij deed. Ze had hem ooit tegen haar moeder horen zeggen dat het toegestaan was als het geen belangrijke, grote dingen waren. Of dit de waarheid was betwijfelde Serena ten zeerste, maar er was nog nooit iemand gekomen om de spullen terug te halen. En nu was ze echt ontroerd door dit mooie cadeau, haar vader wist dat ze gek was op stenen. Toen ze twintig werd kreeg ze een prachtige zilveren ring met een grote smaragd in het midden van hem cadeau. Ze droeg hem nog altijd. Toch kon ze haar vader nog geen antwoord geven. “Ik moet hier echt over nadenken, pap,” zei ze.

De rest van de avond verliep gemoedelijk en het onderwerp kwam niet meer ter sprake.

Hoofdstuk 2

's Avonds lag Serena te draaien in haar bed. Ze kon de slaap maar niet te pakken krijgen. Er was iets wat ze haar vader niet had verteld. Het artefact uit Mexico, dat nu in een la in haar kantoor was opgeborgen, bevatte eenzelfde mysterieuze aanwijzing als de papyrussen van Nefertiti die haar vader had gevonden. Het ging hier om een scherf van een grote aardewerken pot waarop in hiërogliefen en afbeeldingen een verwijzing stond naar een volk dat van zee leek te komen. De afbeeldingen vertoonden mensen in voor de Maya's ongebruikelijke kleding, die de Maya's lieten zien hoe zij de piramiden konden bouwen. Eenzelfde soort verwijzing stond op kleitabletten die waren gevonden bij de piramide in Gizeh. De artefacten waren kort na elkaar bij het museum binnengekomen. De vondst van haar vader zou om hetzelfde volk kunnen gaan. Moest ze nu mee gaan met haar vader? En zo ja, wat zou ze tegen Max zeggen? Kon ze wel zo lang vrij krijgen? Uiteindelijk viel ze in een diepe slaap waarin ze droomde van wezens, half vis en half mens, die haar de zee in probeerden te slepen.

Ze schrok wakker van de wekker en nam snel een lauwe douche. Gauw schonk ze een kop koffie in en maakte ze een broodje klaar. Die zou ze onderweg naar haar werk in de auto wel opeten. Serena had besloten Max vandaag tot een gesprek te dwingen. Ze moest hem op de hoogte brengen van de vondsten en proberen toestemming te krijgen om met haar vader mee te gaan. Misschien zou ze het als een zakenreis kunnen voorstellen, waardoor ze niet vrij hoefde te nemen.

Aangekomen bij het museum snelde ze de auto uit, groette de portier en nam de korte route naar haar kantoor, via de afdeling 'Huizen door de tijd'. Ze hing haar jas op, gooide haar tas op de gebruikelijke stoel en zette haar computer aan.

Nicky kwam binnen, ze was zoals gewoonlijk al een half uur aan de slag en ze had twee grote koppen cappuccino bij zich.

“Je bent geweldig, Nick!” groette Serena haar. “Ik zou de ochtend niet kunnen beginnen zonder mijn koffie.”

“Dat weet ik toch!” glimlachte ze, en ze zette met een grote zwaai de kop voor Serena op haar bureau.

Dat was het fijne aan Nicky, ze wist feilloos wat Serena graag wilde. Ze was meer dan alleen een collega, ze was een goede vriendin. Nicky ging op de hoek van het bureau zitten.

“Zou jij eens kunnen kijken of er een gaatje in de agenda van Max is vandaag, alsjeblieft?” vroeg Serena haar. “Ik móet hem echt spreken!”

“Je weet toch dat dat lastig is, Serena, hij heeft het heel erg druk met de nieuwe tentoonstelling ‘Het Oude Griekenland’. Hij zal nu echt geen tijd hebben.”

“Ja, ik weet het, Nick, maar het is echt heel belangrijk. Luister, als ik hem gesproken heb wil ik ook even een half uurtje met jou inplannen. Ik heb het een en ander te vertellen.”

Nicky keek haar nieuwsgierig aan. “O, ik ben heel benieuwd, heb je leuk nieuws?”

Serena lachte haar toe en zei: “Daar ga je achter komen als je voor mij een gesprek met Max regelt.”

Nicky stond op en ging naar het tegenoverliggende kantoor waar haar bureau stond. Serena liep naar de kast en haalde de artefacten uit de la waar ze die de avond ervoor had opgeborgen. Ze legde ze op haar bureau en pakte haar loep erbij. Het was haar opgevallen dat onderaan op de scherf uit Mexico hiërogliefen stonden die kleiner waren dan de anderen en door de breuk nog maar voor een deel zichtbaar waren. Net toen ze een vergelijking wilde gaan maken met andere bekende hiërogliefen om te kijken of ze kon ontcijferen wat er had gestaan, kwam Nicky haar kantoor weer binnen.

“Reni, je gelooft het niet maar Max heeft nu even tijd voor je!”

“Top!” zei Serena, “ik wist wel dat je het voor elkaar zou krijgen. Ik neem deze scherf en dit kleitablet mee. Wil jij het andere tablet weer opbergen, alsjeblieft? Sluit mijn kantoor maar even af, ik ben, denk ik, over een uurtje weer terug.”

Serena liep de gang op. Toen ze bij Max' kantoor aankwam, bleef ze even voor zijn deur staan. In gedachten nam ze de dingen nog eens door die ze tegen hem wilde zeggen. Ze moest het overtuigend brengen. Zelfverzekerd overkomen, dat helpt altijd. Ze voelde zich altijd een beetje zenuwachtig in zijn nabijheid. Hij had een bepaalde arrogantie over zich, en zijn knappe uiterlijk had er menigmaal voor gezorgd dat ze niet helemaal uit haar woorden kwam. Toch was hij altijd vriendelijk tegen haar en als hij al merkte dat ze zich vreemd gedroeg, liet hij dat niet blijken. Ze opende zijn deur. Hij zat achter zijn bureau en zijn ogen waren gericht op de brochure voor de nieuwe tentoonstelling.

“Hallo Max,” zei Serena.

“Kom binnen, kom binnen,” mompelde hij en gebaarde naar de stoel tegenover zijn bureau. Ze nam plaats en wachtte geduldig tot hij haar aankeek. Zoals altijd fladderden er duizend vlinders door haar buik. Uiteindelijk keek hij haar aan en zijn dikke bruine haar viel half over zijn blauwe ogen. Ze kon het niet helpen dat haar maag een salto maakte.

“Luister Serena, ik heb begrepen dat je me wilt spreken over de artefacten die laatst zijn binnengekomen uit Egypte en Mexico, maar ik moet je nu al waarschuwen dat ik geen zweverig type ben. Er zouden overeenkomsten zijn tussen de verwijzingen op de artefacten, maar dat kan heel goed toeval zijn.”

Er viel een stilte waarin Serena zich afvroeg wat ze hier in hemelsnaam deed. Hoe had ze kunnen denken dat ze hem kon overtuigen! Dit zou veel moeilijker worden dan ze gedacht had. Toch moest ze een poging wagen. “Max, luister even naar wat ik te zeggen heb. Er speelt meer dan alleen deze artefacten, waarvan ik er overigens twee heb

meegenomen om je te laten zien wat ik bedoel." Ze legde de scherf en het kleitablet op zijn bureau. "Ik heb belangrijk nieuws te horen gekregen dat de zaak ondersteunt." Ze wachtte even om de spanning op te bouwen, hoewel ze wist dat Max daar niet echt bevattelijk voor was. "Je weet dat mijn vader archeoloog is?" Max knikte een keer. "Hij heeft op dit moment een klus in het Dal der Koninginnen en hij heeft een ontdekking gedaan die ook verwijst naar een oud volk, net als de scherf uit Mexico en de kleitabletten uit Egypte. Dit kan toch geen toeval zijn, Max! Dit zijn al drie verschillende verwijzingen!"

Hij keek haar een poos nadenkend aan en Serena voelde zich nog roder worden dan ze waarschijnlijk al was. Hij gaat er niet mee akkoord, dacht ze, ik moet het nu vragen, nu hij nog nadenkt.

"Max, mijn vader gaat met een team op zoek naar de oorsprong van de teksten en afbeeldingen die op de in het graf van Nefertiti gevonden artefacten staan. Hij wil dat ik met hem mee ga, en ik denk dat het voor het museum heel goed zou zijn als ik dat doe. Als ons team nog meer verwijzingen vindt, dan heeft het museum waarschijnlijk de primeur voor een tentoonstelling. Laten we eerlijk zijn, we hebben als museum een nogal stoffig imago, maar dit zou ons zeker uit het stof kunnen trekken!"

Ze haalde diep adem en was stiekem een beetje trots dat haar stem zo vast was gebleven. Hoe zenuwachtig ze ook was, dit had ze goed weten te zeggen. Ze keek hem aan en haar zelfvertrouwen begon een beetje te wankelen bij het zien van de uitdrukking op zijn gezicht.

Hij zuchtte en zei op een onverzettelijke toon: "Je bent je ervan bewust dat wij een eigen onderzoeksteam hebben? Als er al iemand mee zou gaan met jouw vader dan zijn zij dat. Maar zoals het er nu uitziet vind ik het nog helemaal niet nodig om een beroep op ze te doen. Zij hebben het trouwens te druk met een ander project, ik kan ze hier nu niet voor

vrijmaken. Nee, Serena, voorlopig wil ik afwachten wat er gaat gebeuren. Er ligt voor jou overigens ook nog veel ander werk klaar waar je de laatste tijd niet veel aandacht aan hebt besteed. Ik wil graag dat je daar naar gaat kijken en deze zaak met rust laat. Ik zal de ontwikkelingen volgen en zodra er meer concrete bewijzen komen, zal ik misschien een aantal mensen van het onderzoeksteam vrijmaken om te gaan kijken, maar tot die tijd bemoeien we ons nergens mee!” Hij keek haar aan en zijn blik verzachtte een beetje. “Ik begrijp dat dit je interesse gewekt heeft, Serena, maar je moet ook begrijpen dat dit veel geld zal gaan kosten. Geld dat het museum op het moment niet heeft. Houd je alsjeblieft bezig met wat er nu ligt en waar we nu iets mee kunnen. Dat helpt het museum beter dan een ‘heksenjacht’ naar een vergeten volk dat misschien niet eens heeft bestaan.”

Serena hoorde het aan en gaandeweg had ze haar gezicht nog warmer voelen worden. Ik weet zeker dat we op het goede spoor zitten, dacht ze, maar ik weet niet hoe ik hem moet overtuigen. Ze bleef stil zitten en voelde zich moedeloos. Wat kon ze nog doen of zeggen waardoor hij van gedachten zou veranderen? Er schoot haar niets te binnen. Max trok zijn wenkbrauwen vragend op en knikte even naar haar, alsof hij wilde vragen of dat alles was. Ze slaakte een zucht en stond op van haar stoel, hij boog zich weer over de brochure. Ze begreep dat haar kans voorbij was, teleurgesteld verliet ze zijn kantoor. Onderweg naar haar eigen kantoor bedacht ze wat ze tegen haar vader zou zeggen. Ze kon niet met hem mee, en nu Max haar had gezegd het te vergeten, wist ze dat ze wel heel graag mee wilde.

~

Max keek op zodra hij de deur achter haar hoorde sluiten. Hij stond op van zijn stoel en begon te ijsberen. Hij wist waar Serena het over wilde hebben vandaag en had weken geprobeerd dit gesprek te vermijden of in ieder geval uit te

stellen. Maar ze was zo vasthoudend geweest dat hij het niet langer meer kon afhouden.

Hij bleef voor het raam van zijn kantoor staan en haalde een hand door zijn haar terwijl hij naar het uitzicht keek, zonder er ook maar iets van te zien.

De vondsten die Serena in haar kantoor had liggen waren niet uniek, het museum had meer van dit soort artefacten in het archief gehad. Max had ervoor gezorgd dat elk artefact waar vermelding van een mysterieus oud volk op gemaakt werd zo snel mogelijk werd verscheept naar een ander museum. Er hadden zich voorvallen voorgedaan terwijl mensen op zoek waren naar de oorsprong van dit soort meldingen, het waren gevaarlijke situaties geweest en er was zelfs een heel onderzoeksteam verdwenen. Max had dit voor Serena verzwegen, hij wilde niet dat ze zich er nog meer in vastbeet dan ze al deed. Hij had zijn personeel uit het pad van dit gevaar weten te houden en was zeker niet van plan om Serena, vooral Serena, hier nu wel aan bloot te stellen.

Ze was hem opgevallen zodra ze bij het museum begonnen was. Hij vond haar manier van leiding geven, ze had een aantal medewerkers onder zich, verfrissend. Ze was heel direct en duidelijk over wat ze van haar werknemers verwachtte, en ze was altijd vriendelijk. Ze vond gezelligheid belangrijk, en regelde samen met Nicky soms een afdelingsuitstapje om de motivatie hoog te houden. Als hij haar baas niet was zou hij zeker een keer geprobeerd hebben een afspraakje met haar te regelen, maar hij geloofde niet in relaties op de werkvloer. Dat nam niet weg dat hij wel gefrustreerd werd toen hij hoorde dat haar vriend haar zo slecht behandelde en dat hij blij was toen hij hoorde dat ze zo verstandig was geweest om de relatie te verbreken. Op de een of andere manier voelde hij dat hij haar moest beschermen, terwijl hij wist dat ze heel goed in staat was om zichzelf te beschermen.

Die beschermingsdrang was ook de reden dat hij haar verzoek om met haar vader mee te gaan geweigerd had. Hij was misschien wat streng geweest, maar hij hoopte dat ze daardoor het plan opzij zou zetten. Misschien als ze zich weer met andere zaken zou bezig houden, zou ze het wel vergeten. Met een zucht ging hij op zijn stoel zitten en probeerde zich te concentreren op het werk dat voor hem lag.

~

Nicky kwam Serena op de gang al tegemoet. “En... is het gelukt?” Ze wist niet precies wat Serena voor ogen had gehad met het gesprek, maar ze had wel een donkerbruin vermoeden. Ze had samen met Serena aan de artefacten gewerkt en wist wat daarop te zien was. Toen Nicky echter de teleurgestelde uitdrukking op het gezicht van Serena zag, wist ze genoeg. “Ach Reni, maak je niet druk. Er doet zich vast nog wel een andere mogelijkheid voor, en je weet maar nooit, misschien bedenkt hij zich nog.” Serena slaakte een diepe zucht toen ze haar kantoordeur van het slot draaide. “Nee Nick, hij heeft op zich ook wel gelijk. Maar ik ook, daar ben ik van overtuigd!”

“Kop op meis!” zei Nicky opbeurend. “Zullen we vanavond gezellig met z’n tweetjes een hapje gaan eten bij die nieuwe tent op de hoek? Ik heb gehoord dat ze heel lekkere lasagne serveren!”

Daar was Serena wel voor te porren. “Ja, dat is goed, Nick, even mijn gedachten verzetten.” Ze pakte de artefacten en borg ze weer op in de la, misschien dat ze die ooit nog eens tevoorschijn zou halen.

Het etentje die avond was heel gezellig. Ze hadden gelachen en veel te veel gegeten en gedronken. Serena was echt ontspannen toen ze later op de avond thuiskwam. Met het idee dat ze de volgende ochtend mocht uitslapen omdat het zaterdag was, viel ze als een blok in slaap. De volgende dag zou ze haar vader wel bellen en uitleggen wat er aan de hand was.

Ze werd laat wakker, waarschijnlijk had ze de slaap echt nodig gehad, want zo lang sliep ze nooit. Terwijl ze de slaap uit haar ogen wreef, liep ze naar de waterkoker om water op te zetten voor koffie, ze maakte altijd oploskoffie voor zichzelf. Veel mensen verfoeiden haar erom, maar het deed haar denken aan de spaarzame uitstapjes met haar vader naar de site waar hij op dat moment aan het werk was. Ze bleven dan altijd in een tentje op een kampeerplek in de buurt overnachten en dan had hij alleen een waterkoker bij zich.

Ze dronk de hete koffie met kleine slokjes en ging voorzichtig op de bank zitten om haar mobiele telefoon te checken. Op het moment dat die aanging kwam er met een tingeltje een sms-bericht binnen. Vreemd, dacht Serena, mijn vrienden en familie sturen altijd WhatsAppberichten, niemand gebruikt tegenwoordig nog sms. Ze opende het in de veronderstelling dat het een phishing bericht zou zijn, maar tot haar verbazing was het een bericht van haar vader.

“Lieve schat,” stond er, “ik ben iets heel groots op het spoor. Wat ik je laatst vertelde gaat nog veel dieper. Ik hoop dat je het niet erg vindt maar ik ben alvast vertrokken. Mijn team kan me morgen ontmoeten in Milaan, waarna we verder vliegen naar Bagdad in Irak en dan reizen we verder naar het plaatsje Nasiriya. Misschien kun je ons morgen in Milaan treffen. Mocht dat niet lukken dan zien we je maandag in Irak. Tot gauw! Liefs, pap.”

Oké, ze begreep dat haar vader haast had, maar nu al vertrekken, dat was wel heel snel. Wat zou hij gevonden hebben, als hij vond dat dat nodig was? En waarom naar Irak? Ze moest hem gauw bellen om te vertellen dat ze niet weg kon en drukte op de belknop in de sms. De telefoon ging over... en bleef overgaan. Goed, misschien zat hij wel in het vliegtuig, dacht ze. Of misschien hoort hij de telefoon nu niet. Ik probeer het over een uurtje of wat nog wel even, besloot ze. Ik ga zo eerst maar eens een ontbijtje halen bij Suze.

Ze liep op haar gemak naar de gezellige bistro op de hoek van de straat. Ze kwam hier al voordat ze in haar appartement was getrokken. Misschien had ze haar appartement zelfs wel gekocht omdat Suze er op de hoek zat. Ze zocht een tafeltje bij het raam uit en keek naar een knappe man die een kinderwagen voor zich uitduwde, de straat uit. “Dat is nog eens een goed uitzicht, of niet?” hoorde ze iemand naast haar tafeltje zeggen. Ze keek op en zag Levi aan haar tafel staan. Hij was ober bij Suze en werkte er al zo lang als zij er kwam. Door de jaren heen waren ze goed bevriend geraakt. Als hij niet van mannen zou houden had ze zeker een keer een poging bij hem gewaagd, hij mocht er zelf ook zijn!

“Hé schat, hoe is het met je?” begroette hij haar.

“Ha Levi, prima hoor!” zei Serena. Ze twijfelde of ze hem zou vertellen van de artefacten en de perikelen met haar vader, maar bedacht dat dat nog wel even kon wachten. Hij was aan het werk en had vast geen tijd voor haar verhalen. Maar Levi was altijd opmerkzaam en hij keek haar bedachtzaam aan.

“Er is iets aan de hand, vertel me even wat je wilt bestellen dan haal ik het voor je. Het is nu rustig, dus kan ik wel een half uurtje bij je komen zitten.”

Ze bestelde een grote kop chai latte en de specialiteit van het huis: breakfast à la Suze. Een hard broodje met knapperig gebakken roerei, een croissant met jam en een grote chocolade muffin. Allemaal vers gebakken door Suze, de eigenaresse van de zaak. Alleen in het weekend mocht Serena zich hieraan te buiten gaan van zichzelf, vooral de muffin was een grote calorieënbom.

Toen Levi haar ontbijt kwam brengen trok hij een stoel erbij en ging zitten. Hij had voor zichzelf een kop koffie meegenomen. “Nou, barst los!” zei hij.

Tussen de happen door vertelde ze hem wat er de afgelopen dagen gebeurd was. Toen ze toe was aan haar muffin en nog een half glas heerlijke chai thee over had, reageerde hij: “Nou, nou, dat is behoorlijk wat. Denk je echt dat deze spullen

vertellen over een vergeten volk? Het lijkt me behoorlijk ver gezocht, hoor. Zelfs nu je vader meer gevonden zou hebben. Maar hoe gaaf zou het zijn als jullie echt bewijzen kunnen vinden! Ik kan me heel goed voorstellen dat je met hem mee wilt.”

Levi was de rustige, nuchtere vriend, die altijd realistisch bleef. Ze wist wat hij dacht, waarschijnlijk wilde hij haar een hart onder de riem steken met de laatste opmerking maar verwachtte hij niet al te veel van de speurtocht. Ze keek hem glimlachend aan en grinnikte. “Ik weet zelf niet eens waar we naar op zoek zijn!” Ze nam een slokje van haar thee en vervolgde: “Mijn vader houdt alles voor zich, hij wil het vertellen als ik me bij hem en zijn team in Irak voeg. Maar als ik Max niet kan overtuigen zie ik geen mogelijkheid daarheen te gaan. Dan kom ik ook niet te weten wat hij heeft gevonden.”

“Kop op, meid!” probeerde Levi haar op te fleuren. “Als het echt belangrijk is, komt hij daar wel achter en dan laat hij je alsnog gaan. Er is niemand die je vader beter kent dan jij. Dat hele team dat Max in gedachten heeft, heeft nog nooit met je vader samengewerkt.”

Dat was waar en die gedachte monterde haar inderdaad een beetje op. Ze moest vlug naar huis om nog eens te proberen haar vader te pakken te krijgen. Het was ondertussen begin van de middag. Als ze hem die ochtend niet te pakken had gekregen omdat hij in het vliegtuig had gezeten, was hij nu vast en zeker geland.

“Bedankt Levi, voor je luisterend oor! Je bent geweldig! Ik ga gelijk proberen of ik hem al te pakken kan krijgen. Misschien kan hij toch al wat vertellen en dan kan ik hem wellicht al een beetje helpen.”

Levi stond op en Serena liep achter hem aan naar de kassa om af te rekenen. Hij zei: “Zo mag ik het horen! Positief blijven! Het zal vast allemaal goed komen.”

Ze omhelsden elkaar ter afscheid en Serena haastte zich naar huis. Ze zat op hete kolen en toetste het nummer van haar vader in terwijl ze onderweg was. Wat vreemd, dacht ze, het toestel bleef weer overgaan. Even later sprong haar vaders voicemail aan, ze had eerder niets ingesproken, nu deed ze dat wel: “Hoi pap, ik wil je graag even spreken. Kun je me alsjeblieft terugbellen, zo snel mogelijk als het kan!”

Ze begon zich nu toch zorgen te maken. Hij zou intussen toch al geland moeten zijn? Ze probeerde te kalmeren door zichzelf voor te houden dat hij in het verleden ook vaak moeilijk te bereiken was. Had ze nu de contactgegevens van zijn team maar. Ze zou het vanavond nog een keer proberen. Dan zou ze hem vast te pakken krijgen.

Hoofdstuk 3

Om haar gedachten te verzetten ging ze op bezoek bij haar andere vaste adresje in het weekend, het plaatselijke asiel. Ze kwam er vaak om wat vrijwilligerswerk te verrichten, zoals het schoonmaken van de hokken van de dieren. Dat was veel werk want het asiel had veel dieren, van honden en katten tot vogels. Maar er waren ook dagen dat ze met een groepje honden het bos in kon. Nicky kwam hier ook vaak en dan gingen ze samen op pad. Ze was blij dat ze Nicky's autootje voor de deur zag staan en toen ze de deur opende kwam haar een enthousiast geblaf tegemoet. Ze meldde zich bij de mevrouw achter de balie en mocht meteen doorlopen naar de kooien. Daar zag ze Nicky bezig met het aanlijnen van verschillende honden. Het zag ernaar uit dat het deze keer een boswandeling zou worden en daar verheugde ze zich op. Het was herfst en het weer was prima, niet te koud en een waterig zonnetje probeerde door de bewolking heen te komen. Ze keek nu al uit naar de gekleurde bladeren, paddenstoelen en bomen vol kastanjes.

Ze begroette Nicky en pakte een paar riemen van haar over. Boss, een kruising van een Duitse en een Mechelse herder van één jaar oud, sprong enthousiast tegen haar op. Ze was gek op hem, hij was altijd heel aanhankelijk en gehoorzaam. Als Serena geen fulltime baan had, had ze hem zeker geadopteerd, maar Boss was heel energiek en moest veel beweging hebben en dat kon Serena hem niet bieden. Ze lijnde ook Flint en Bobby aan, een Boomer hondje en een kruising van een Boerenfox en een Jack Russel.

Samen met Nicky liep ze de achterdeur uit. Het asiel grensde aan het bos, dus konden ze zo doorlopen. Eenmaal in het bos aangekomen, haakten ze de meeste honden los. Er waren ook een paar weglopertjes bij, die moesten ze wel aan de lijn houden. Nicky had ook een schattige Pomsy, een kruising

van een Husky en een Pommeriaan bij zich. Die hield ze stevig vast want als je die losliet, dan verdween hij zo in een konijnenhol. Het was een heerlijke knuffelkont en soms nam Nicky hem ook mee naar huis om gewoon even lekker te kroelen.

Ze liepen een stuk het bos in naar een bekende waterplas waar de honden konden pootjebaden, er was verder niemand.

“Wat een heerlijke rust,” zei Serena.

“We boffen toch maar met deze omgeving,” zuchtte Nicky, “je kunt zoveel energie uit de natuur halen.”

Serena wist wat ze bedoelde. Als ze zich uitgeblust voelde vanwege een drukke werkdag kon een boswandeling haar altijd weer energie geven.

Ze schrokken op van een stem: “Nou, ik vind het persoonlijk nogal druk hier.” Toen ze zich omdraaiden stond Max daar met een glimlach op zijn gezicht. “Blijkbaar hadden jullie hetzelfde idee als ik.”

Hij had zijn eigen hond, een Australian Sheppard bij zich. Blue, een prachtige blue merle met felblauwe ogen. Hij had haar als pup gekregen en ondertussen was ze alweer bijna twee jaar. Boss en Blue konden altijd heel leuk met elkaar spelen, als Boss geen takken of ballen had om zich mee te bemoeien. Maar nu was hij lekker in het water aan het plonzen. Zodra hij Blue in de gaten kreeg nam hij een spurt en kwam al blaffend op haar af.

Serena voelde een zenuwachtig trekje in haar buik, maar besloot dit te negeren. Ze kon zich best wel normaal gedragen als Max erbij was. Tot haar grote schrik zag ze dat Boss met flinke snelheid op Max en Blue afrende, ondertussen een spoor van modderwater achter zich latend. “Pas op!” riep ze, “hij is vies!”

Maar Max haalde zijn schouders op. “O, dat geeft niks hoor, ik heb mijn oude kloffie aan. Dat mag vies worden,” zei hij terwijl hij Blue losmaakte.

Nicky had gezien dat één van de andere honden iets ondefinieerbaars gevonden had waar hij nu als een bezetene op aan het kauwen was, en ze probeerde het – zonder succes – uit zijn bek te halen. Serena had moeite de aangeliijnde honden in bedwang te houden die heel enthousiast werden van de rennende Blue en Boss. De honden probeerden ze te achtervolgen en renden met een boog om Serena en Max heen, waardoor die in de riemen verstrikt raakten. Serena viel nogal lomp tegen hem aan en moest moeite doen de honden niet los te laten.

“Oeps! Sorry, Max!” zei ze, terwijl ze zich herstelde.

Hij grinnikte. “Dat kan gebeuren, honden zijn soms nogal lomp.” Hij wierp een geamuseerde blik op de honden.

Ze keek hem aan en voelde zich weer rood worden. Snel keek ze de andere kant op, zodat hij haar verwarring niet zou zien. Op het moment dat ze haar ogen naar een punt achter Max liet dwalen, dacht ze daar tussen de bomen een glimp te zien van iemand die haar bekend voorkwam. Maar toen ze nog eens keek, was hij weg. Ik zal het me wel verbeeld hebben, dacht ze, en ze besteedde er verder geen aandacht meer aan, er waren tenslotte wel meer mensen die een wandeling in het bos maakten. Ondertussen had ze de controle over zichzelf weer terug en ze zette een stap naar achteren.

Ergens achter haar hoorde ze Nicky ineens zeggen: “Is Blue eigenlijk al geholpen? Ze heeft wel heel veel interesse in Boss!” Beide honden draaiden inderdaad behoorlijk om elkaar heen.

“O nee, dat gaat mooi niet gebeuren!” riep Max, en stevende op hen af. Serena wist van Boss dat hij nog niet geholpen was en probeerde hem te lokken met een stok. Dat hielp eigenlijk altijd, maar nu had hij veel meer interesse in Blue.

“Ik denk dat je haar voorlopig even aan de lijn moet houden, hoor,” zei ze tegen Max. “Ze zal wel weer loops moeten worden en dat ruikt Boss.”

Hij zuchtte en lijnde haar weer aan. "Nou dames, dan ga ik weer gauw verder." Hij knikte naar Nicky en knipoogde even naar Serena voordat hij het bos in liep.

Nicky kwam naast Serena staan en lachte. "O jee, Reni! Iemand heeft een oogje op je. Wat een goede zet was dat zeg, net doen alsof de honden je omver trokken."

Geschokt keek Serena haar aan. "Nou ja zeg! Dat was géén zet. Ze trokken me echt omver en die man heeft géén oogje op me! Het is mijn báás!" En weer vloog er een blos over haar wangen.

"Nou," lachte Nicky, "jij hebt in ieder geval wel een oogje op hem. Moet je kijken hoe je bloost als we het over hem hebben."

Serena keek haar boos aan en mopperde: "Dat is niet waar!" Snel veranderde ze van onderwerp door de bal naar Nicky te gooien. "En hoe zit het eigenlijk met jouw liefdesleven? Heb jij nog weleens iets gehoord van die knappe tandarts?"

Een tijdje geleden had Nicky haar verteld dat ze uit was gevraagd door de vervanger van haar tandarts die met zwangerschapsverlof was. Ze had nog op de stoel gezeten toen hij, waar de assistente bij was, vroeg of ze misschien een keer samen wat konden gaan drinken. Nicky was stomverbaasd geweest en had even niets kunnen zeggen, ook omdat hij nog bezig was met haar gebit. Toen hij eindelijk zijn handen uit haar mond had gehaald, had ze zijn vraag nog eens herhaald.

"Heb je me nu net uitgevraagd?" Ze had hem met grote ogen aan zitten kijken, terwijl hij een perfecte glimlach naar haar flitste en zonder gêne zei: "Dat heb je snel door!" Ze had geaccepteerd en ze waren vervolgens twee keer uit geweest. De tweede keer was helaas niet helemaal verlopen zoals Nicky graag gezien had, omdat hij vooral over zijn ex praatte. "Welke mafkees doet dat nu als hij een afspraak heeft met een ander?" had Nicky verontwaardigd tegen haar gezegd.

Het kwam dus niet als een verrassing voor Serena toen Nicky zei: "Dat is helaas een snelle dood gestorven. Ik heb hem verteld dat ik het niet leuk vind als hij het over zijn ex heeft en daarna heeft hij me geen enkele keer meer gebeld."

"Dat is misschien maar goed ook, Nick," zei Serena. "Mannen die hun ex niet los kunnen laten, kunnen nooit oprecht van jou houden. Dat zou nooit wat geworden zijn."

Nicky keek naar de grond en ze begonnen aan de wandeling terug. "Nee, dat denk ik ook niet hoor, maar ik vind het toch jammer!"

Serena was niet bang dat Nicky lang zonder man zou blijven, er ging een bepaalde aantrekkingskracht van haar uit. Ze was een mooie, ietwat volle, honingblonde dame die niet op haar mondje was gevallen. Er waren niet veel mannen die haar passeerden zonder een blik op haar te werpen. Zelf was Serena klein van stuk, redelijk slank, en ze had roodbruin haar. Ze vond zichzelf niet echt opvallen, maar Nicky had vaak genoeg gezegd dat ze stikjaloers was op haar roodbruine lokken.

Onderweg pakte Serena wat mooie bladeren van de grond, ook stak ze wat kastanjes, eikels en beukenootjes in haar zakken. Daar zou ze een mooie schaal mee maken voor op tafel. Helemaal in de herfst sfeer, het was haar favoriete seizoen!

~

Max liep ondertussen een stuk verder het bos in. Hij had Blue weer aangeliend en aan haar gedrag te zien, als ze bij reutjes in de buurt kwamen, leek het er inderdaad op dat haar loopsheid er weer aan zat te komen. Hij moest toch eens een afspraak met de dierenarts maken om haar te laten steriliseren, realiseerde hij zich. "Maar dat duurt voorlopig nog wel eventjes, hè meisje?" mompelde hij zacht tegen Blue. Hij was altijd al gek op honden geweest, en nu hij een hondenoppas kon betalen had hij ook een hond gekocht. Het werkte therapeutisch om een hond in huis te hebben, je kon

er dag en nacht je hart bij luchten. Bovendien had hij nu ook een excuus om grote stukken in de natuur te dwalen en zo zijn hoofd leeg te maken. En dat was hard nodig, met alle perikelen rond de gevonden artefacten waar verwijzingen naar een oud volk op stonden. En tot overmaat van ramp leek Serena zich er ook nog eens mee te gaan bemoeien, dat kon hij er echt niet bij gebruiken. Zijn gedachten dwaalden af naar Serena. De meeste vrouwen hadden geen geheimen voor hem, maar van haar kon hij maar geen hoogte krijgen. Aan de ene kant gedroeg ze zich zelfverzekerd, maar er hoefde niet veel te gebeuren of die houding sloeg om en dan bloosde ze en moest ze moeite doen om zich te herstellen. Hij was de laatste tijd meer voor haar gaan voelen, en die gevoelens werden versterkt op het moment dat ze zo lief bloosde, maar hij was niet echt klaar voor een relatie. En zeker niet een relatie met een collega. Bovendien kon hij er niet wijs uit worden wat haar gevoelens voor hem waren. Meestal leek het alsof ze hem meer als baas of goede kennis beschouwde en dus had hij besloten de situatie voorlopig maar zo te laten. Hij had gemerkt dat dat op dit moment voor hem het beste was, zeker nu hij extra aandacht nodig had om de perikelen rond de artefacten in goede banen te leiden.

~

Toen Serena en Nicky bij het asiel terugkwamen, moest Serena toch weer aan haar vader denken. Terwijl ze de honden een koekje gaven en ze uit de waterbakken lieten drinken, vertelde Serena haar vriendin wat er in haar hoofd omging. Dat ze zich toch wel een beetje zorgen om hem maakte. Nicky was het met haar eens dat haar vader haar meer informatie had moeten geven voordat hij zo halsoverkop vertrok naar Milaan. “Maar probeer je nog even geen zorgen te maken, Reni, hij is waarschijnlijk weer even van de radar. Je kent hem, dat is zijn ding. Je zult hem vast binnenkort wel te pakken krijgen en dan kan je hem vertellen dat je niet kunt komen.”

Serena liet haar schouders zakken. “Eigenlijk wil ik echt heel graag gaan, Nick, maar ik kan Max niet overtuigen.”

Nicky sloeg haar arm om Serena’s schouders. “Geef het wat tijd, misschien ziet hij vandaag of morgen toch in dat het weleens positief voor het museum zou kunnen zijn en laat hij je alsnog gaan. Maar nu ga ik er vandoor, er wacht thuis een goed boek en een heerlijke kop thee op me. Laat het me even weten als je je vader te pakken hebt gekregen, oké?” En met die woorden stapte ze de deur uit. Ze liet het aan Serena over om de honden in de kooien te stoppen en af te sluiten. Terwijl Serena langs de balie liep en de sleutels afgaf, bedacht ze dat zij ook nog een boek had liggen waar ze aan kon beginnen. Misschien kon dat haar nog wat afleiding geven.

Thuisgekomen zette ze een heerlijk stoofpotje met rundvlees en zilveruitjes op het vuur terwijl ze met het boek op de bank zakte. Na een uurtje bakte ze er krieltjes bij en dekte ze de tafel voor zichzelf. Ze schonk een glas Chardonnay in en wilde net aan tafel gaan toen de telefoon ging. In de verwachting dat het haar vader was, rende ze naar de bar waar ze de telefoon aan de oplader had liggen en nam op zonder te kijken. “Pap?”

Er viel een stilte en toen klonk de stem van Max aan de andere kant: “Uhm... nog niet, voor zo ver ik weet.”

“O, sorry Max, ik dacht dat het mijn vader was,” zei ze. Ze was verbaasd dat hij haar thuis belde, dat gebeurde niet heel vaak. Eigenlijk alleen als hij voor het werk iets wilde weten, of als hij een vraag over Blue had. En dat bleek nu het geval.

“Ik wilde even vragen of jij misschien weet wat ik kan gebruiken als broekje voor Blue, ze is inderdaad loops geworden. Dat kinderonderbroekje dat Blue de vorige keer gedragen heeft, heb ik weggegooid en de winkels zijn dicht. Ik kan niets meer halen.” Hij wist natuurlijk dat Nicky en Serena in het asiel meehielpen en daarom kwam hij met vragen over de hond altijd bij haar. De vorige keer dat Blue loops was geweest had ze hem aangeraden kinderonderbroekjes te

kopen en daar een gat voor de staart in te knippen. Blue had namelijk de neiging om de broekjes kapot te bijten, echte hondenbroekjes waren daar te duur voor, dan waren kinderonderbroekjes de goedkoopste oplossing.

Serena liep met de telefoon aan haar oor naar de tafel, ze liet haar eten hier niet voor afkoelen. Ze opperde dat er misschien een avondwinkel open was waar hij in ieder geval iets van maandverband kon vinden. Maar daar had hij al naar gekeken, zei hij, die waren er niet. Ze zei tegen hem dat hij dan even bij het asiel zou kunnen navragen of zij een oplossing hadden, daar hadden ze altijd wel wat op voorraad, maar nu kwam de echte reden voor zijn telefoontje naar voren.

“Zou jij het niet even kunnen vragen voor me, Serena? Jij bent daar bekend. Mij kennen ze niet, dan zijn ze minder geneigd om me iets te lenen.”

Serena begreep dat ze haar maaltijd vanavond maar moest opwarmen en zette haar glas wijn in de koelkast. Ze pakte haar sleutels en zei in de telefoon: “Nou vooruit dan maar Max, maar dan sta je wel bij me in het krijt.” Verbaasd vroeg ze zich af waar ze het lef vandaan haalde om zoiets tegen hem te zeggen. Ze dacht erover na tijdens de rit naar het asiel. Hij was de laatste tijd ook vriendschappelijker naar haar geweest, de verandering in zijn houding was geleidelijk gegaan en ze had er eigenlijk nog niet zo bij stilgestaan. Misschien was het daarom voor haar ook makkelijker om dit soort opmerkingen te maken. Zeker aan de telefoon, waar ze zijn reactie niet kon zien.

Ze wist dat er vierentwintig uur per dag iemand aanwezig was in het asiel, en belde aan. Gelukkig werd de deur snel opengemaakt en kon ze een broekje uit de stapel, die daar klaar lag voor alle teefjes die nog niet geholpen waren, halen. Ze pakte er maar meteen een paar inlegkruisjes bij die ernaast lagen, die zouden wel van pas komen.

Snel reed ze door naar Max' huis, de deur ging al open voordat ze kon aanbellen. Hij had haar aan zien komen.

"Dankjewel voor de moeite!" zei hij hartelijk. "Ik ben blij dat je me wilde helpen, ik blijf achter haar aanlopen met een dwiel."

"Graag gedaan, hoor! Ik ga weer gauw want mijn eten staat koud te worden," verontschuldigde Serena zich terwijl ze hem het broekje en de inlegkruisjes aangaf.

Nu was het Max' beurt om ongemakkelijk te kijken. "Het spijt me als ik je van je eten afgehouden heb. Ik realiseerde me niet dat het al zo laat was."

"Geeft niet, ik zorg graag voor de beestjes," glimlachte Serena. Ze wenste hem een fijne avond en stapte weer in haar auto. Hij bleef in de deuropening staan terwijl ze wegreed.

~

Max keek haar auto na en toen hij haar niet meer zag liep hij met een geïrriteerde brom het huis weer in. Wat had hij nou verwacht dat er zou gebeuren? Dat ze gezellig een kop thee zou komen drinken? Waar kwam dit ineens vandaan, vroeg hij zich verward af. Hij deed Blue gauw het broekje aan voordat ze nog meer vies kon maken en zocht de rest van de avond afleiding in een film over een bekende maffiabaas.

~

Onderweg naar huis viel het Serena op dat er een zwarte Audi achter haar reed. Die had ze eerder die middag ook bij het asiel gezien en hij stond ook al bij Max in de straat geparkeerd. Toen ze haar straat inreed, wierp ze een blik in haar binnenspiegel om te zien wat de auto zou doen, maar hij reed gewoon haar straat voorbij. Ze moest om zichzelf lachen, ze werd een beetje paranoïde omdat ze in gedachte steeds bezig was met de artefacten met vermelding van een oud volk. Ze moest haar gedachten echt op andere dingen gaan richten, maar dat was lastig als ze haar vader niet te pakken kreeg.

Thuis zette ze het bord met eten in de magnetron, het was gelukkig niet al te veel afgekoeld maar ze at haar eten niet graag lauw. Terwijl ze wachtte tot het klaar was, keek ze even op haar telefoon of ze misschien een bericht of oproep gemist had, maar er was niets. Snel at ze haar maaltijd op en terwijl ze alles in de vaatwasmachine zette, probeerde ze nog eens haar vader te bellen. Nog steeds werd er niet opgenomen. Ze probeerde er zich niet al te veel zorgen om te maken en hield zich voor dat hij de volgende dag echt wel bereikbaar zou zijn.

Die nacht wilde de slaap niet komen. Want hoewel ze heel goed wist dat haar vader vaak onbereikbaar was, zei haar intuïtie haar dat er misschien toch iets aan de hand was.

De volgende ochtend greep ze meteen weer naar haar telefoon. Haar vader zou vandaag met het team naar Irak afreizen en ze wilde kijken of ze hem te pakken kon krijgen voordat hij weer in het vliegtuig zou zitten. Maar helaas had ze weer geen succes. Ze werd steeds moedelozer. Waar zou hij nu zijn? Waarom nam hij zijn telefoon niet op? Weer een dag waarin ze iets moest gaan verzinnen om haar gedachten te verzetten. Eerst maar eens haar laptop opstarten en de krant lezen. Ze had een digitaal abonnement en gebruikte haar laptop vooral voor nieuws en af en toe keek ze naar haar Facebookaccount. Ze deed niet zo veel met social media, maar op aandringen van Nicky had ze een account aangemaakt. Haar vader had ook een account, maar gebruikte deze allang niet meer. Je weet maar nooit, dacht ze, misschien heeft hij toch iets geplaatst. Dat controleerde ze dus als eerste, ze scrolde gauw door haar tijdlijn heen. Veel reclame, een aantal posts van Nicky, verder niets. Vervolgens opende ze de krant en begon te lezen. Ook hier kon ze geen opvallend nieuws vinden dat haar kon vertellen of er iets met haar vader was gebeurd. Ze besloot een stuk te gaan fietsen en de rest van de dag niet meer aan hem te denken, ze kon nu toch niets doen en waarschijnlijk zou hij haar zelf in de loop

van de dag wel bellen. En anders zou ze het vanavond weer proberen, maar ze hoopte dat hij haar voor die tijd een keer gebeld had.

's Avonds zat ze aan tafel met een salade en een broodje. Ze checkte haar telefoon. Weer geen bericht! Na nogmaals een voicemailbericht ingesproken te hebben, nam ze bezorgd een hap van haar broodje. Haar gevoel zei haar gewoon dat er iets mis was.

Die nacht sliep ze, maar alleen omdat ze de afgelopen nachten zo slecht geslapen had. Ze werd geplaagd door nachtmerries en werd tussendoor badend in het zweet wakker.

Hoofdstuk 4

De volgende ochtend moest ze alweer vroeg op het werk zijn. Ze wilde de deur van haar kantoor van het slot draaien, maar tot haar verbazing zat hij niet op slot.

Och, Nicky is er al, dacht Serena, eens kijken of ze mijn koffie al klaar heeft staan. "Nick!" riep ze. "Goedemorgen! Jij bent vroeg voor de maandagochtend!"

Het bleef stil. Ze riep nog eens: "Nick? Ben je er?"

Geen antwoord. Ze draaide zich om naar het kantoor van Nicky en zag dat de deur dicht was. Toen ze probeerde de deur open te maken bleek deze wel op slot te zitten. Hoe kan dat nu? dacht ze. Waarom is mijn deur open als Nicky er nog niet is?

Serena liep behoedzaam naar haar kantoor en wilde net de deur verder open doen toen ze Max door de gang hoorde roepen: "Goedemorgen Serena, hoe is het met je? Ik wil je nog even bedanken voor je hulp met Blue zaterdag."

Hij stond naast haar terwijl de deur verder open zwaaide en de grote chaos in haar kantoor zichtbaar werd. Ze bleef met grote ogen staan kijken en hoorde Max naast haar hardgrondig vloeken. Hij liep haar kantoor in.

"Wat is er hier in godsnaam gebeurd?" riep hij uit.

Geschokt antwoordde ze: "Ik zou het niet weten, Max, ik maak net mijn deur open. Je staat er zelf bij!"

Ze schrok op van een fluisterend "Nee!" naast haar, en toen ze zich omdraaide zag ze Nicky staan met de twee bekers cappuccino in haar handen.

"Nick, jij hebt mijn kantoor toch wel op slot gedaan, vrijdag?" vroeg Serena haar.

"Ja, natuurlijk!" riep Nicky verontwaardigd uit. "Dat doe ik altijd voordat mijn eigen kantoor op slot gaat, en daarna controleer ik jouw kantoor nog een keer. Ik weet zeker dat hij dicht was!"

Ineens schoot Serena iets te binnen en ze stormde haar kantoor in. Ze liep regelrecht naar de kast waar de artefacten in moesten liggen en schrok zich een ongeluk. “De artefacten!” schreeuwde ze uit. “Waar zijn ze?”

De kast was opengebroken en de inhoud lag in stukken en door elkaar heen op de grond. Ze ging er tussen zitten en begon stukken bij elkaar te zoeken, de tranen stonden in haar ogen. Al deze mooie spullen, zo oud! Zo lang bewaard gebleven en nu was alles kapot!

Max stond nog steeds midden in de kamer en zijn gezicht stond op onweer. Het is niet mijn schuld! dacht Serena, en ze voelde zich boos worden. Als hij mij gaat beschuldigen dan pak ik mijn tas en ga ik!

Maar Max draaide zich abrupt om en beende haar kantoor uit.

“Wat gaat hij doen?” piepte Nicky met een klein stemmetje.

“Ik zou het niet weten, maar Nick... ik kan de tabletten uit Gizeh en de scherf uit Mexico niet vinden!” Verder was alles er nog, dacht ze. Zouden ze hier speciaal voor deze artefacten zijn gekomen? Hoe wisten de dieven dat zij deze hier had liggen en waarom zouden ze de artefacten willen stelen? De vragen stapelden zich op. Nicky hielp haar er nog naar zoeken, maar er was geen spoor van ze te vinden.

Samen met Nicky stond ze in het midden van haar kantoor. Gelukkig stond haar computer er nog en had ze daar de foto's van de artefacten op, alsook haar bevindingen tot nu toe. Ze schrokken op van stemmen op de gang. Max verscheen in de deuropening met een agent aan zijn zijde.

Hij ging naast Serena staan en de agent keek naar de rotzooi die nog steeds over de grond verspreid lag. “U heeft niets aangeraakt?” vroeg hij aan niemand in het bijzonder.

“Ja,” zei Serena, “ik heb gekeken of ik de laatste artefacten kon vinden en ik heb wat scherven bij elkaar gezocht.”

Ze voelde zich nu schuldig. Ze had het natuurlijk niet aan mogen raken. Alle crimi-series die ze gezien had op tv, hadden haar dat kunnen leren.

De agent keek haar aan, zuchtte en zei: "Prima, dan weten we dat. We zullen uw vingerafdrukken moeten nemen zodat we deze kunnen uitsluiten, mochten we andere vingerafdrukken vinden."

"O, oké," stotterde Serena.

"We moeten de fotograaf foto's laten nemen en daarna mag u alles opruimen. Dan starten we het onderzoek. Hoe zou de inbreker binnen kunnen zijn gekomen?"

Max liep met de agent naar het raam en zei: "Deze is makkelijk open te breken, we zitten tenslotte in een oud gebouw."

Maar Serena had al gezien dat haar kantoordeur geforceerd was. "Sorry dat ik stoor, maar mijn deur is opengebroken." De agent liep ernaartoe en controleerde het slot.

"Ja, het ziet ernaar uit dat de inbreker langs deze kant het kantoor is binnen gekomen. Waar zou hij het gebouw binnengekomen kunnen zijn?"

Max liep de gang in en de agent volgde. Serena wist waar ze naartoe liepen en ze liep achter hen aan. Twee deuren verderop lag de voorraadkamer van de kantine. De deur was ook geforceerd en toen ze binnen stonden zagen ze dat het raam aan diggelen lag. In tegenstelling tot de meeste ramen zat op dit raam geen alarm, omdat het museum niet verwachtte dat men in een voorraadkamer zou inbreken.

"Goed, niemand raakt iets aan. Ik wil graag van de kantinemedewerkers en van jullie drie de vingerafdrukken. Kunt u nog meer mensen bedenken die gebruikmaken van deze voorraadkamer?" vroeg de agent.

"Nee, niemand hoeft hier verder te zijn," antwoordde Max hem.

“Dan gaan we aan de slag. Als u spullen uit uw kantoor nodig heeft,” knikte hij naar Serena, “dan mag u die over een uur pakken.”

“Ja... ik heb mijn computer nodig,” mompelde ze. Ze was overstuur van wat er was gebeurd.

Nicky sloeg een arm om haar heen en zei: “Kom Reni, we gaan een kop koffie in het restaurant drinken. Dan kun je even bijkomen en dan heeft de politie de tijd om je kantoor te bekijken.” Ze liepen samen naar de kantine terwijl Max bleef om eventuele assistentie te verlenen.

~

Max was vreselijk geschrokken toen de deur van Serena's kantoor openzwaaide. Zijn eerste emotie was boosheid geweest: waarom was de deur open geweest? Was het slordigheid van Serena of Nicky geweest? Maar hij bedacht zich al heel snel dat dat onzin was. De dames waren altijd netjes en oplettend. Zij zouden de deur niet van het slot hebben gelaten. Toen waren zijn gedachten naar de artefacten gegaan die Serena in haar kantoor had liggen. Hij kon niet nakijken of ze er waren zonder Serena te alarmeren. Maar op het moment dat hij besloot er toch naar te vragen, was ze het kantoor al ingevlogen, recht op de kast met de artefacten af. Hij had zijn armen om haar heen willen slaan terwijl ze daar zo verdrietig op de grond tussen de scherven zat, maar hij wist zich in te houden. Het was maar goed dat die inbreker niet in de buurt was, dacht hij boos, dan had hij hem eigenhandig zijn nek omgedraaid. Hij was ervan overtuigd dat de kleitabletten en potscherf niet tussen de scherven lagen en besloot de politie te gaan bellen. Die liet niet lang op zich wachten. Max was met de agent meegelopen om hem de voorraadkamer te laten zien, hij hoopte dat ze de inbreker snel zouden vinden. Iets zei hem dat dit wat met het oude volk te maken had. Hij had het vermoeden dat de enige voorwerpen die misten de kleitabletten en de scherf waren, de artefacten waar vermelding van het oude volk op gemaakt

werd. Blijkbaar had iemand er lucht van gekregen dat het museum in het bezit was van deze voorwerpen, en wilde ze de vermelding die erop staat niet openbaar gemaakt hebben. Terwijl de politie het kantoor van Serena ondersteboven keerde, liep Max in gedachten verzonken terug naar zijn kantoor. Het leek hem beter zijn vermoeden voorlopig tegen de politie te verzwijgen. Het zou alleen maar meer ruchtbaarheid aan de zaak geven en Max wilde niet nog meer aandacht op zijn museum vestigen.

~

Toen Serena na een uur in haar kantoor terugkwam, was de politie nog volop bezig met het onderzoek. Ze mocht haar computer wel meenemen, maar ze moest beloven niets te verwijderen. De politie wilde haar computer nog bekijken. Maar eerst, zeiden ze, moesten ze haar kantoor op sporen nakijken.

Serena kon voorlopig bij Nicky op kantoor werken, dus had ze voor zichzelf een hoekje ingericht en ze opende de map met de foto's van de artefacten. Ze was heel erg nieuwsgierig naar de reden van de inbraak en dacht dat het antwoord in de artefacten te vinden zou zijn. Ze was vrijdag bezig geweest met het ontcijferen van de onderste regel op de scherf uit Teotihuacán toen Max haar eigenlijk van de zaak af had gehaald. Maar nu ze vermoedde dat er iets belangrijks in te ontdekken was opende ze de bestanden weer. De tekens waren voor een belangrijk deel te lezen en Serena begon aan de vertaling ervan. Het eerste wat haar opviel was de hiëroglief die ook op de kleitabletten uit Gizeh stond en in de andere tekst op de scherf ook terugkwam. De hiëroglief die zou staan voor het oude volk. Je zou het ook kunnen lezen als 'de ouderen'. Dan stonden er nog een paar tekens die een tijdsweergave zouden kunnen voorstellen, en er stond iets wat leek op 'ondergang'. Diep in gedachten verzonken staarde ze een tijdje voor zich uit en besloot dit voorlopig te noteren. Als ze nog andere betekenissen kon ontdekken dan